

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobců: **a) Ing. J. K.**, a **b) M. H.**, oba zastoupeni advokátem JUDr. Karlem Rujbrem, se sídlem AK nám. Svobody 2, Blansko, **za účasti** osoby zúčastněné P. s. r. o, zast. advokátem Mgr. Stanislavem Kadečkou, se sídlem AK Gočárova tř. 1000, Hradec Králové, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, Malinovského nám. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2004, č. j. 29 Ca 279/203 - 138,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatelé domáhali zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2004, č. j. 29 Ca 279/203 - 138, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále jen „magistrát“) ze dne 24. 7. 2003, č. j. OÚSŘ U 03/34197/Šk, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-střed ze dne 30. 4. 2003 č. j. STU/01/0300741/000/002, kterým byla povolena firmě P. I, s. r. o. (dále jen „zúčastněná osoba“) stavba dvou bytových domů na pozemcích p. č. 504, 505, 506 a 507, vjezdu a přípojky plynovodu na pozemku p. č. 545/15, ostatní přípojky inženýrských sítí na pozemku p. č. 545/6 vše v k. ú. P. V kasační stížnosti stěžovatelé namítali důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení odůvodňují způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s námitkami v žalobě, o nichž z většiny tvrdí, že jsou nekonkrétní a že stěžovatelé neuedli, v čem spatřují

jejich důvodnost. Stěžovatelé zejména nesouhlasí se stanoviskem magistrátu ohledně neexistence negativních průhledů do okolní sousední zástavby, dovolávají se znaleckých posudků, z nichž vyplývá, že záměr stavebníka je - z hlediska územního plánování a architektonického řešení - nevhodné a nesprávné. Podle názoru stěžovatelů územní rozhodnutí (napadené žalobou vedenou u KS v Brně pod sp. zn. 29 Ca 344/2002) nerespektuje požadavky stanovené architektonickou studií. Rozhodnutí vydané ve stavebním řízení může být v souladu s vydaným územním rozhodnutím, nicméně stěžovatelé jsou přesvědčeni, že krajský soud měl přihlídnout k námitkám vzneseným v rámci řízení ve věci výše uvedené, neboť se jedná o skutečnosti soudu známé z jeho úřední činnosti. Krajský soud se těmito skutečnostmi nezabýval, stejně tak jako se nezabýval otázkou občanskoprávní námítky vznesené ve stavebním řízení a odkázal pouze na její nekonkrétní popis. V této věci je však vedeno u Městského soudu v Brně řízení pod sp. zn. 38 C 93/2003 a krajský soud měl k tomuto řízení přihlídnout. Stěžovatelé vyjádřili nesouhlas s názorem krajského soudu ohledně otázky označení stavby v napadeném rozhodnutí. Pokud je v rozhodnutí vydaném v územním řízení označena stavba jako „V. d. N.“ a stavební povolení bylo vydáno na „B. v. d. N. ulice v B.“, nepřipouští uvedené jiný výklad než že se může jednat (v krajním případě) o dvě stavby na týchž pozemcích. K otázce stavebně technických námitek v předchozím řízení stěžovatel uvedl, že stavebnímu úřadu nebyly poměry stanoviště známy. Podle názoru stěžovatelů nelze povolit stavbu dvou bytových domů o 25 bytech s podzemními garážemi v lokalitě, která je jednak klidovou zónou a jednak je její využití územním plánem uvažováno zcela jinak. Stěžovatelé rovněž namítali, že napadené stavební povolení je podle tvrzení magistrátu v souladu s předchozím územním rozhodnutím, ale toto územní rozhodnutí nerespektuje závazné regulativy stanovené územním plánem a studii vypracovanými v rámci shromáždění podkladů k tomuto rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím je povolena stavba, která by, přihlídnuto k předchozím zjištěním, vůbec nemohla být povolena, pokud by rozhodování magistrátu probíhalo standardním způsobem. Vzhledem k tomu, že již předchozí rozhodnutí o územním rozhodnutí je napadeno žalobou, měl krajský soud zvážit i přerušení řízení do doby rozhodnutí o otázce zákonnosti rozhodnutí v územním řízení, neboť pokud by tato byla konstatována, závadný stav by bylo téměř nemožné dodatečně napravit. Stěžovatelé dále namítali vady řízení spočívající v nesprávných zjištěních správních orgánů, na kterých krajský soud setrval, a nepřihlédl k tomu, co bylo uplatněno při ústním jednání. Krajský soud zcela pomínil ust. § 81 odst. 1 s. ř. s., podle kterého rozhoduje soud podle skutkového stavu ke dni rozhodnutí. Tento skutkový stav uváděný stěžovatelem b) však krajský soud nehodnotil, veškerá jeho tvrzení odmítl jako nedůvodná nebo nekonkrétní, aniž by je uvedl do souvislosti s provedenými důkazy a zjištěným skutkovým stavem. Vady řízení spatřují stěžovatelé mimo jiné i v tom, že bylo upuštěno od místního šetření, ač k takovému postupu nebyly splněny podmínky. Je-li namítána nesouladnost územního rozhodnutí s podklady rozhodování o tomto, tak v důsledku toho napadené rozhodnutí ve stavebním řízení nemůže být zákonným, i kdyby bylo s rozhodnutím mu předcházejícím v souladu. Tyto úvahy však krajský soud zcela pomínil a napadené rozhodnutí posuzoval izolovaně. K otázce fikce doručování uvedl stěžovatel a), že v předchozím řízení mu bylo vždy doručováno tak, že úložní doba byla 15 dní, a proto v žalobě namítal vady doručování a nerovný přístup k účastníkům řízení. Odvolání podal pozdě proto nikoli z důvodu své částečné neznalosti, ale také proto, že jej správní orgán uvedl v omyl.

Magistrát v písemném vyjádření zdůraznil, že předmětem soudního řízení v dané věci je rozhodnutí o stavebním povolení, nikoli územní rozhodnutí, k němuž směřuje většina stížnostních námitek. Otázka souladu s územním plánem, jakož i celkové pohledové vhodnosti zástavby lokality uplatňovaná v předmětném soudním řízení je otázkou vlastní přípustnosti umístění stavby, a tím předmětem územního řízení. Otázka přípustnosti stavby

byla i v daném případě řešena a pravomocně rozhodnuta v tomto typu řízení. Ve stavebním řízení se již vychází z právního stavu stavby v územním řízení umístěné. Magistrát odkázal v této souvislosti na ust. § 61 odst. 1 věta poslední zákona č. 50/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), kdy k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v rámci územního řízení se ve stavebním řízení již ex lege nepřihlíží. Pokud se jedná o tvrzení, že krajský soud měl nejprve rozhodnout o zákonnosti územního řízení, resp. rozhodnutí ve věci stavebního řízení měl přerušit, magistrát odkázal na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého soud rozhoduje podle právního stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí (zde stavebního povolení). Krajský soud by mohl rozhodnutí správního orgánu zrušit pouze tehdy, jestliže porušil při svém postupu zákon. V době rozhodování však měl stavební úřad jako podkladové rozhodnutí pravomocné rozhodnutí o přípustnosti stavby – kladné územní rozhodnutí o umístění stavby. Stavební úřad byl ve fázi stavebního řízení, které je předmětem přezkumu, vázán pravomocným územním rozhodnutím jako jedním ze základních podkladů pro svůj postup /§ 62 odst. 1 písm. a) stavebního zákona/. Námitkou nesouladu stavebního povolení s územním rozhodnutím, který je spatřován v odlišnosti názvu objektu, se magistrát zabýval již v napadeném rozhodnutí. Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. je jedním z předpokladů úspěšné žaloby zkrácení žalobce na jeho právech a v této souvislosti nenalézá magistrát žádné objektivní zkrácení stěžovatelů. Proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Soudy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů přezkoumávají rozhodnutí správních orgánů vydaná v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Žalobní legitimaci má podle § 65 odst. 1 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech (ve smyslu subjektivního oprávnění) rozhodnutím, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti, zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení, a může se domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Nová úprava správního soudnictví založila však také další procesní legitimaci, a to pro osoby, které se staly účastníky řízení před správním orgánem, ale nemohou žalobu podat podle § 65 odst. 1 s. ř. s. právě pro neexistenci hmotného „práva“; byly však zkráceny na právech procesních (která jim náleží z titulu účastenství v řízení před správním orgánem), a to takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 65 odst. 2 s. ř. s.). Stane-li se někdo účastníkem správního řízení, může v něm svá práva účastníka (práva procesní) uplatnit a tvrdí-li, že jeho práva byla porušena způsobem, který mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí, může se domáhat také žalobou ochrany u soudu. Takové tvrzení tedy zakládá žalobní legitimaci opírající se o ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s.

Podstatou rozhodování magistrátu v případě stěžovatele a) bylo pouze posuzování včasnosti jeho odvolání, tedy zda má právo na věcné projednání své věci v odvolacím řízení či nikoli. Rozhoduje-li správní orgán o odvolání věcně, tvoří jeho rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jeden celek a obě jsou rozhodnutími ve věci samé. Jinak tomu je ale tehdy, kdy odvolací orgán odvolání věcně neprojednává, ale zamítá je pro opožděnost. Takové rozhodnutí do hmotných práv účastníka řízení nezasahuje, neboť ta jsou již určena rozhodnutím správního orgánu I. stupně, které je zpravidla již pravomocné. Zasáhnout však může práva procesní, např. upře-li správní orgán nezákonně právo na projednání věci

v odvolacím řízení. I procesní pravidla přitom musí být respektována a jsou-li porušena, musí existovat možnost dovolat se soudní ochrany, kterou zaručuje právě žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Obecnou podmínkou ochrany práv soudem je vyčerpání řádných opravných prostředků, které zákon ve správním řízení připouští (§ 5 s. ř. s.). Rozumí se tím přitom včasné vyčerpání řádných opravných prostředků. Taková úprava není samoučelná a má zásadní důvody. Především ochrana práv před soudem je původní ochranou ve věcech porušených nebo ohrožených subjektivních oprávnění a povinností veřejnoprávního charakteru. Jejím cílem je zjištění, zda činností veřejné správy bylo či nebylo porušeno právo. Každý přitom aktivně a důsledně má dbát svých práv již v řízení před správním orgánem a teprve poté, kdy je taková snaha bezvysledná, obracet se na soud. Klade se tak důraz jednak na respektování požadavku procesní ekonomie, neboť je-li tu otevřena právní možnost nápravy nezákonnosti vyšší správní instancí, není věcný ani právní důvod dovolat se soudní ochrany, jednak je zdůrazněna nutnost aktivity subjektů veřejnoprávních vztahů při ochraně jejich subjektivních oprávnění. Stěžovatel a) řádný opravný prostředek proti správnímu rozhodnutí sice uplatnil, ale odvolací orgán jej posoudil jako opožděně podaný.

V případě stěžovatele a) se tak krajský soud zabýval pouze námitkami zpochybňujícími posouzení včasnosti odvolání, tedy zkoumal, zda magistrát postupoval správně, když odvolání zamítl jako opožděné. Pokud by krajský soud dospěl k závěru, že námitka týkající se včasnosti odvolání je důvodná a magistrát postupoval nezákonně, když odvolání pro opožděnost zamítl, aniž se jím věcně zabýval, rozhodnutí by v tomto výroku zrušil. Stěžovatel a) by tak dosáhl věcného přezkoumání svého odvolání. Teprve proti tomuto rozhodnutí by pak mohl u soudu brojit námitkami směřujícími do věci samé. Jestliže však krajský soud poté, kdy postup magistrátu přezkoumal, dospěl k závěru, že při posouzení opožděnosti odvolání nepochybil, stěžovatel a) definitivně ztratil možnost soudního přezkumu ve věci samé. Předmětem řízení o kasační stížnosti se mohlo stát pouze posouzení naplnění stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to ve vztahu k posouzení včasnosti podaného odvolání. Nejvyšší správní soud tak přezkoumával, zda krajský soud nepochybil v právním posouzení, dospěl-li k závěru, který učinil ohledně účinnosti doručení rozhodnutí magistrátu, tj. že toto rozhodnutí bylo řádně doručeno dne 9. 5. 2003, odvolací lhůta končila dne 26. 5. 2003, jakož i to, že podal-li stěžovatel odvolání až dne 2. 6. 2003, učinil tak opožděně.

Podle ust. § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nebyl-li adresát písemnosti zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Ze spisového materiálu nevyplývaly žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se stěžovatel a) v místě doručení v relevantním období nezdržoval, a stěžovatel a) ani žádné jiné skutečnosti, které by mohly zpochybnit správnost postupu při doručování písemnosti magistrátem, neuvedl. Samotná skutečnost, že správní orgán v předchozím řízení uplatnil úložní lhůtu delší, není rozhodná a nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto v této otázce dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud a neshledal v jeho právním posouzení pochybení, které by mohlo mít za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Jak již bylo uvedeno, správní soudnictví slouží k zajištění právní ochrany fyzických a právnických osob, které byly rozhodnutím správního orgánu zkráceny na svých subjektivních právech. Proto musí žaloba obsahovat nejen tvrzení o tom, že žalobce byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakými porušeními zákona v napadeném rozhodnutí byl na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí, a zejména možnost jeho zrušení soudem, je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví, že žalobu je možno podat v poměrně krátké lhůtě a že jen v této lhůtě je možno žalobu rozšířit, tedy uvádět další žalobní důvody (§ 71 s. ř. s.). Dále je třeba zdůraznit, že žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotněprávních, ale i na právech procesních (§ 65 s. ř. s.)

Ze spisu nevyplývalo, a stěžovatel b) to ani netvrdil, že by byl vlastníkem pozemků, u nichž je spornou otázkou vlastnictví. Právo vlastnické je jedním ze základních práv, je výlučným právem věcným, náleží pouze osobě vlastníka; pouze ta také může být na tomto právu dotčena. Nedůvodná je proto námitka týkající se vlastnického práva k pozemku a s tím související magistrátem a ani poté soudem neřešená občanskoprávní námitka podle § 137 stavebního zákona. Mezi účastníky stavebního řízení nebylo v průběhu stavebního řízení žádných soukromoprávních sporů vyplývajících z vlastnických nebo jiných práv k předmětným pozemkům a stavbám. Stěžovatel ve stavebním řízení poukazoval na řízení o určení vlastnictví k pozemkům, na kterých má být realizovaná stavba, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 48 C 94/2001 a přitom bylo zjištěno, že se jedná o již pravomocně skončené řízení ve zcela jiné věci. Pokud tedy následně argumentoval až v žalobě určovací žalobou vedenou pod sp. zn. 38 C 93/2003, je tato argumentace irelevantní. Bez ohledu na tuto skutečnost je však především nutno konstatovat, že podání určovací žaloby může vnést toliko určitou pochybnost o osobě vlastníka pozemku, v žádném případě však nemůže tato skutečnost, a to i kdyby následně bylo určeno vlastnictví jiného subjektu, nijak zasáhnout do práv stěžovatele b), která nemohou být, a ani nejsou, totožná s právy vlastníka pozemku, resp. stavebníka, v jehož prospěch bylo stavební povolení vydáno. Pouze tento by mohl být důsledek určovací žaloby dotčen na svých právech.

Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud i námitku týkající se odlišnosti označení stavby v územním rozhodnutí a stavebním povolení, když ze spisového materiálu není pochyb o tom, že se jedná o totožný objekt. K této námitce stěžovatele b) se magistrát rovněž vyjádřil, přitom připustil nevhodnost používané terminologie, která však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Rovněž v tomto případě Nejvyšší správní soud konstatuje, že nesprávným nebo nepřesným označením stavby nemohl být stěžovatel dotčen na svých právech. Ze stejného důvodu tak nemohly mít úspěch ani ostatní námitky týkající se stavebně technického rázu, které stěžovatel uplatňoval a s nimiž se magistrát vypořádal.

Stěžovatel dále namítal, že jakkoli by bylo stavební povolení vydáno v souladu s předchozím územním rozhodnutím, toto územní rozhodnutí nerespektuje závazné regulativy stanovené územním plánem. Stěžovatel namítal, že krajský soud za situace, kdy byla podána žaloba o přezkoumání územního rozhodnutí o umístění stavby, měl řízení přerušit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmětem soudního přezkumu krajským soudem byla a mohla být pouze zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Územní rozhodnutí bylo pravomocným podkladem pro povolení stavby. Podle ust. § 62 stavebního zákona ve stavebním řízení stavební úřad přezkoumává, zda předložená dokumentace splňuje podmínky územního rozhodnutí. Magistrát postupoval v souladu s citovaným ustanovením,

jakož i s ust. § 61 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého k připomínkám a námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení nebo při projednávání regulačního plánu, jakož i územního plánu zóny nebo územního projektu zóny, se nepřihlíží. Byla-li předložená dokumentace, na základě které bylo vydáno stavební povolení v souladu s vydaným územním rozhodnutím, nelze shledat rozhodnutí magistrátu nezákonným.

Ustanovení § 48 odst. 1 s. ř. s. stanoví povinnost přerušit řízení, nastane-li některá z taxativně stanovených podmínek uvedených pod písm. a) až e). V souzené věci nenastala žádná z těchto skutečností., proto nelze vytykat soudu, že řízení nepřerušil. Odstavec 2 citovaného ustanovení umožňuje, aby předseda senátu řízení přerušil, a to mimo jiné i v případě, zjistí-li, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Jak již bylo výše uvedeno, v projednávané věci přezkoumával krajský soud zákonnost rozhodnutí ve věci vydaného stavebního povolení, proto předmětem posuzovaných skutečností mohly být toliko ty, které byly v souvislosti s vydáním stavebního povolení relevantní, tj. bylo-li stavební povolení vydáno v souladu s pravomocným územním rozhodnutím o umístění stavby. Je-li v případech uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení ponecháno na úvaze předsedy senátu, zda řízení přeruší či nikoliv, nelze krajskému soudu vytykat, že tak neučinil.

V průběhu řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud rozsudkem dne 27. 4. 2006 č. j. 31 Ca 76/2006 - 120 rozhodl o žalobě stěžovatelů ve věci územního rozhodnutí, a to tak, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Důvodem, pro který tak soud učinil, bylo porušení procesních práv účastníků řízení spočívající v nesprávném postupu správního orgánu I. stupně, který stanovil pro podání připomínek a námitek účastníkům kratší lhůtu než 15 dnů, resp. nestanovil lhůtu žádnou, neboť informace týkající se územně plánovací dokumentace, na jejímž základě bylo rozhodnuto, byly účastníkům doručeny současně s rozhodnutím orgánu I. stupně. Krajský soud proto dospěl k závěru, že procesní pochybení, které nebylo odvolacím orgánem odstraněno, může způsobovat nezákonnost rozhodnutí, neboť účastníkům řízení bylo zcela znemožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čímž byla nesporně porušena zásada rovnosti účastníků řízení. Za situace, kdy nebyla konstatována nezákonnost vydaného územního rozhodnutí a věc byla zrušena pro procesní vady, nepovažuje Nejvyšší správní soud ani v řízení o kasační stížnosti za nutné, ale ani z důvodu procesní ekonomie důvodné, postupovat podle ust. § 48 odst. 2 s. ř. s. a řízení o kasační stížnosti přerušit. Nejvyšší správní soud by tak zjevně musel učinit až do doby nového rozhodnutí správního orgánu, které lze následně napadnout odvoláním, resp. žalobou u soudu. Takový postup v případě, kdy není jednoznačně rozhodnuto o nezákonnosti věci samé by byl v rozporu s principem proporcionality, jakož i s principem právní jistoty.

Porušení procesních práv stěžovatele b) nelze dovozovat jen z toho, že veškeré jeho námitky nebyly akceptovány, bylo-li prokázáno, že se jimi správní orgán zabýval. Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovateli, stejně jako ostatním účastníkům, bylo zahájení řízení řádně oznámeno, včetně možnosti doplnění podkladů, vznesení námitek, jakož i možnosti nahlédnout do spisu, který obsahoval podkladové materiály a stanoviska orgánů státní správy, která byla jako součást dokumentace k dispozici v průběhu řízení. Namítá-li stěžovatel b) porušení procesních pravidel magistrátem, je nutno tuto námitku odmítnout. Správní orgán I. stupně, jakož i magistrát, se řádně vypořádal se všemi námitkami stěžovatele b). Podle § 47 odst. 3 správního řádu je povinností správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí uvést, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při aplikaci právních předpisů, na základě kterých

rozhodoval. V projednávané věci odůvodnění rozhodnutí magistrátu uvedené náležitosti obsahuje. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je podle názoru Nejvyššího správního soudu věcné a reagující zcela adekvátně na námitky účastníků správního řízení. Namítá-li proto stěžovatel b), že se magistrát, a poté ani soud, nezabýval všemi jeho námitkami, je nutno takovou námitku označit za nedůvodnou.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal námitky ve vztahu k napadenému rozsudku důvodnými, kasační stížnost v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo v souladu s ust. § 109 odst. 1 věta první s. ř. s. bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelé v řízení úspěch neměli a magistrátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. července 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu